מוט

ס'האָט נעכטן געהאָגלט מיט זילבערנע קוילן
דער ווינט האָט געברומט און געשאָלטן.
די ערד, וואָס איז רויִק געלעגן פֿאַרטרוימט
דערוואַכט האָט מיט ווילדע געוואַלדן.

נאָר שטיל איז געשטאַנען דער בוים
און מיט מוט געכאַפּט די קוילן וואָס פֿאַלן.
אַזוי איז פֿאַראיבער די פֿינצטערע נאַכט,
ביז ס'האָט דער פֿרימאָרגן דערוואַכט.

היינט שטיי איך בײַם פֿענצטער.
דער הימל איז גרוי.
ס'ליגט אויף זײַן פּנים דער אומעט.
נאָר דער בוים שטייט רויִק
אין זילבערנער פּראַכט,
ער ווייסט ניט פֿון טרויער, פֿון אומעט.

ווײַל מאָרגן וועט ווידער דערוואַכן די זון,
און זײַנע וואָרצלען וועלן צוויטן געבוירן.
שטיי איך בײַם פֿענצטער און קלער
טאָר דעם מוט ניט פֿאַרלירן.